

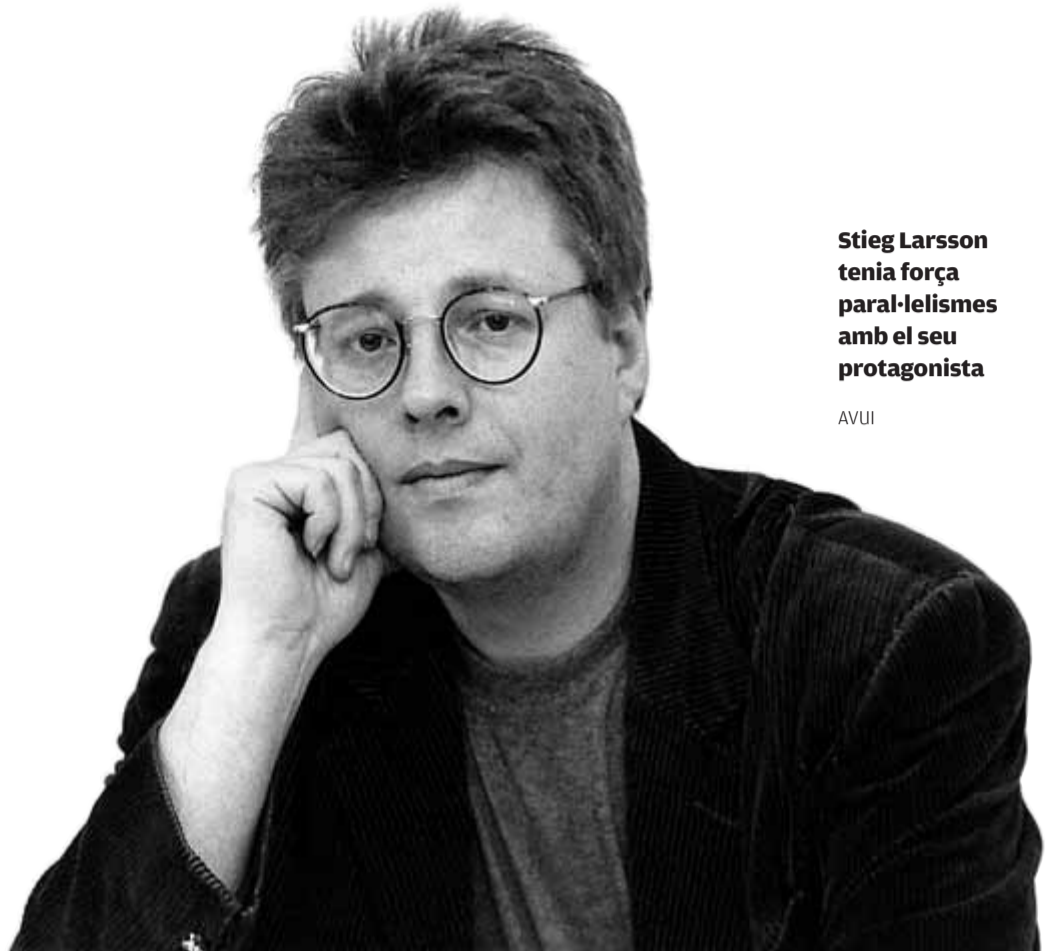
Avançament editorial

Us oferim un tast de l'esperat tercer volum que tanca la trilogia de Stieg Larsson, 'La reina al palau dels corrents d'aire'. El 18 de juny es podrà llegir en català (Columna) i en castellà (Destino). I divendres vinent s'estrena a les nostres pantalles, i en català, la versió que s'ha fet del primer dels volums de la trilogia, 'Els homes que no estimaven les dones'. Us avancem imatges d'aquest film suec dirigit per Niels Arden Opley, que ha encabit de manera admirable les 750 pàgines del llibre en dues hores i mitja de metratge

La reina al palau dels corrents d'aire

Stieg Larsson
 Traducció: Pau Joan Hernández
 Columna
 Barcelona, 2009
 Preu: 22,50 euros
 Pàgines: 848

Stieg Larsson tenia força paral·lelismes amb el seu protagonista

AVUI

TERCER I U

Trobada en un passadís
 Del 8 al 12 d'abril

Es calcula que van ser sis-centes les dones soldat que van combatre durant la Guerra de Secessió. S'havien allistat disfressades d'homes. Hollywood ha deixat escapar aquí el que podria ser un gran tema històric –o potser hi ha renunciat per una qüestió ideològica-. Els llibres d'història sempre s'han mostrat reticents a parlar de les dones que no respecten el marc de la divisió de sexes, i aquest límit no es troba enlloc tan marcat com en l'àmbit de la guerra i de les armes.

Des de l'antiguitat fins als temps moderns, però, abunden a la història els relats que posen en escena dones guerreres: les amazones. Els exemples més coneguts apareixen en aquells moments de la història en què les dones tenen l'estatus de *reines*, és a dir, de representants de la classe dirigent. En efecte, i per molt que pugui resultar una veritat desagradable de sentir per a alguns, la successió política col·loca de manera regular dones als trons. I per tal com les guerres són insensibles al gènere i

tenen lloc fins i tot quan una dona dirigeix el país, el resultat és que els llibres d'història es veuen obligats a inventariar un cert nombre de reines guerreres, portades en conseqüència a comportar-se com un Churchill, un Stalin o un Roosevelt qualsevol. Semíramis de Nínive, fundadora de l'Imperi Assiri, o Boudicca, que va encapçalar una de les revoltes més sagnants contra Roma, en són dos exemples. La segona té, a més, la seva estàtua a la vora del Tàmesi, davant del Big Ben. No hem de deixar de saludar-la si hi passem.

En canvi, els llibres d'història són globalment força discrets pel que fa a les guerreres que, sota forma de simples soldats, es van entrenar en la utilització de les armes, formaven part dels regiments i participaven en les batalles contra els exèrcits enemics en les mateixes condicions que els homes. I tanmateix, aquestes dones sempre han existit. Pràcticament cap guerra no s'ha desenvolupat sense participació femenina.

Capítol 1

Divendres, 8 d'abril

Poc abans de dos quarts de dues de la matinada, una infermera, la Hanna Nicander, va despertar el doctor Anders Jonasson.

–Què passa? –va preguntar aquest, encara mig adormit.

–Arriba un helicòpter. Dos pacients. Un home gran i una dona jove. Ella està ferida de bala.

–Ja vinc, ja vinc –va fer l'Anders Jonasson, fatigat.

No se sentia despert del tot, encara que no havia dormit veritablement, només s'havia endormiscat mitja hora. Estava de guàrdia d'urgències a l'hospital Sahlgrenska, a Göteborg. El torn havia resultat especialment esgotador. A les sis del vespre, quan havia entrat, l'hospital havia rebut quatre persones de resultes d'un xoc frontal prop de Lindome. Una estava greument ferida i a una altra l'havien declarat morta poc després de la seva arribada. Havia atès també una cambrera d'un restaurant d'Avenyn que s'havia escaldat les cames a la cuina, i després havia salvat la vida d'un nen de quatre anys, admès a l'hospital amb aturada respiratòria després d'haver-se empassat una roda d'un cotxe de juguina. A més, encara havia tingut temps d'adobar una adolescent que havia caigut amb la bicicleta a dins d'un forat. Als d'Obres Públiques no se'ls havia acudit res millor que col·locar el forat en qüestió a la sortida d'un carril bici, i algú havia

VÉRTIGO

La personal Lisbeth Salander està interpretada per Noomi Rapace, i Michael Nyqvist fa de Mikael Blomkvist

ÚLTIM LARSSON

tingut després la pensada de tirar les tanques de protecció a dins del forat. La noia havia hagut de rebre catorze punts de sutura a la cara i necessitaria dues incisives noves. En Jonasson també havia recosit la punta d'un polze que un fuster de cap de setmana ple d'entusiasme s'havia enganxat amb el ribot en un moment de distracció.

Cap a les onze, el nombre de pacients d'urgències havia disminuït. Havia passat visita i controlat l'estat dels malalts hospitalitzats i després s'havia retirat a una sala de descans per mirar de relaxar-se una estona. Estava de guàrdia fins a les sis del matí. Rarament dormia quan estava de servei, encara que no hi hagués admissió, però precisament aquella nit s'havia endormiscat gairebé a l'instant.

La Hanna Nicander va allargar-li una tassa de te. Encara no tenia detalls sobre els ingressos.

L'Anders Jonasson va mirar per la finestra i va veure com els llamps esquinçaven el cel sobre el mar. A l'helicòpter li aniria ben just. De sobte, va començar a caure una violenta pluja. La tempesta s'havia abatut sobre Göteborg.

Encara era davant la finestra quan va sentir el soroll del motor i va veure com l'helicòpter, sacse-

jat per les ràfegues de vent, s'acostava a la pista d'aterratge. Va contenir la respiració en adonar-se que el pilot semblava tenir problemes per controlar l'aproximació. Després, l'aparell va sortir del seu camp de visió i va sentir com la turbina passava al ralenti.

Va beure un glop de te i va deixar la tassa.

L'Anders Jonasson va rebre els portalliteres a l'entrada d'urgències. La seva col·lega de guàrdia, la Katarina Holm, es va encarregar del primer pacient que va arribar, un home gran amb una important ferida a la cara. Va correspondre al doctor Jonasson encarregar-se de l'altre pacient, la dona amb ferides de bala. Una avaluació ràpida li va permetre constatar que es tractava d'una adolescent, greument ferida i completament coberta de terra i de sang. Va aixecar la manta amb què l'havien tapat els serveis de socors i va adonar-se que algú havia tancat les ferides del maluc i de l'espatlla amb una cinta adhesiva platejada ampla, cosa que va trobar que era una iniciativa especialment astuta. La cinta impedia l'entrada als bacteris i la sortida a la sang. Una bala l'havia ferit a la part exterior del maluc i

li havia travessat el teixit muscular de banda a banda. Va aixecar-li l'espatlla i va localitzar l'orifici d'entrada a l'esquena. No hi havia orifici de sortida, cosa que volia dir que la bala estava allotjada en algun lloc dins l'espatlla. Calia esperar que no hagués foradat el pulmó i, com que no veia sang a la boca de la noia, va concloure que devia ser el cas.

-Ràdio -va dir a la infermera que l'assistia. Com a indicació, era suficient.

Per acabar, va retallar l'embenatge que els socorristes havien col·locat al voltant del crani de la noia. Va sentir un calfred en tocar amb les puntes dels dits el forat d'entrada i va comprendre que havia rebut un tret al cap. Tampoc aquí no hi havia orifici de sortida.

L'Anders Jonasson es va aturar un segon i va contemplar la noia. Tot d'una es va sentir pessimista. Moltes vegades, havia comparat la seva feina amb la d'un porter de futbol. Cada dia arribaven al seu lloc de treball persones en estats diversos i variats, però amb una sola intenció: rebre auxili. Entre ells, aquella senyora de setanta-quatre anys que havia patit una aturada cardíaca a la galeria comercial de Nordstan i havia caigut rodona, el noi de catorze anys

amb el pulmó esquerre perforat per un tornavís i la noia de setze anys que havia pres èxtasi abans de ballar durant divuit hores seguides per després desplomar-se amb la cara tota blava. Hi havia víctimes d'accidents de treball i de maltractaments. Hi havia nens petits atacats per gossos de lluita a la plaça Vasa i homes traçuts el projecte dels quals es limitava a tallar uns quants taulons amb la seva serra saltadora i que s'havien tallat el canell fins a l'os.

L'Anders Jonasson era el porter de futbol entre els pacients i els serveis funeraris. La seva feina consistia a ser l'individu que decidia les mesures més escaients que calia prendre. Si prenia una decisió equivocada, el pacient moria o potser es despertaria amb una invalidesa permanent. La majoria de les vegades, prenia la decisió correcta, i això perquè la majoria dels ferits tenien un problema específic i comprensible. Una ganivetada al pulmó o una contusió després d'un accident de trànsit eren ferides intel·ligibles i clares. La supervivència del pacient depenia de la naturalesa de la ferida i de l'habilitat d'en Jonasson.

Entre tots els tipus de ferides, n'hi havia dos que en Jonasson

detestava per damunt dels altres. D'una banda, certes ferides que, en gairebé tots els casos, independentment dels mitjans que hi posés, condemnarien el pacient a una vida de patiment. De l'altra, les ferides al cap.

Aquella noia que tenia al davant podia viure amb una bala al maluc i una bala a l'espatlla. Però una bala en algun lloc del seu cervell era un problema completament diferent. De sobte, es va adonar que la infermera li estava dient alguna cosa.

-Com dius?

-És ella.

-Qui vols dir?

-La Lisbeth Salander. La noia que busquen des de fa setmanes pel triple assassinat d'Estocolm.

L'Anders Jonasson va observar el rostre de la pacient. Realment, coincidia amb aquella foto que tant ell com pràcticament tots els suecs havien vist penjada des de Pasqua als aparadors dels quioscos. I ara, era l'assassina qui estava ferida, cosa que no deixava de constituir una forma de justícia ben xocant.

Però allò no tenia res a veure amb ell. La seva feina era salvar la vida de la seva pacient, fos aquesta triple assassina o premi Nobel. O totes dues coses alhora.*